

Arrest

nr. 309 062 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2024 met refertenummer X.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.07.2023 werd ingediend door:

Naam: N.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.07.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote R.L. [...] Nederlandse nationaliteit, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de referentiepersoon de EU-kaart op 26.10.2022 heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient de referentiepersoon eveneens aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken voor het gezinslid.

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° (van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) bedoelde burger van de unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Bovendien dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening te worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde en niet-ondertekende arbeidsovereenkomst T. (start tewerkstelling: 28.02.2023) met bijhorende loonfiches voor de periode juni - juli 2023*
- kortlopende arbeidsovereenkomst uitzendarbeid S. (07.08.2023-11.08.2023) en bijhorende loonfiche*
- arbeidsovereenkomst O. dd. 07.08.2023 en bijbehorende loonfiche voor augustus 2023 (€ 1304,25)*

Uit de loonfiche T. van de maand juli 2023 blijkt dat de tewerkstelling werd beëindigd op 14.07.2023. Daarnaast blijkt uit bijkomende gegevens van het administratief dossier dat de voorgelegde tewerkstelling van de referentiepersoon als uitzendkracht bij S. werd stopgezet op 11.08.2023. De voorgelegde gegevens betreffende deze tewerkstellingen zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde stukken met betrekking tot de huidige tewerkstelling van de referentiepersoon bij O. blijkt dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1304,25 is significant minder dan € 1640,83 per maand, zijnde het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Uit de voorgelegde stukken blijkt alvast dat betrokkene (en de referentiepersoon) een maandelijks huurprijs dienden te betalen. De eigenlijke huurovereenkomst werd niet voorgelegd, en onze dienst heeft dan ook geen zicht op de te betalen huurprijs. Voor een appartement in Maasmechelen kan er uitgegaan worden van een gemiddelde maandelijks huurprijs van €747,37 (<https://gemeentestadsmonitor.viaanderen.be/indicators/qemiddelde-huurprijs>). Volgens de meest recente gegevens rekent Testaankoop voor een gemiddeld gezin van 2 volwassen personen op €512 boodschappen per maand. Als we louter deze twee fundamentele kosten samentellen, komen we reeds uit op een bedrag van € 1259,37. Dit impliceert dat betrokkene € 44,88 overhoudt om te voldoen in alle andere onkosten voor 2 personen zoals energiekosten, verzekeringen, gezondheidskosten, mobiliteit, communicatie, vrije tijd e.d. Behoudens bewijs van het tegendeel kan er op basis van de voorliggende gegevens niet toe besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en zijn partner in het levensonderhoud te voorzien.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon op heden over de nodige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het in §2 bedoelde familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de eerste twee middelen samen behandeld.

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"schending art. 40bis Vreemdelingenwet- schending legaliteitsbeginsel:

Uit de lezing van art. 40bis§2, 1e lid Vreemdelingenwet volgt dat de referentiepersoon dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Het Unierecht verbiedt dat een een vast bedrag wordt vastgelegd in de verblijfswetgeving.

De EU-echtgenoot of partner moet voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorkomen dat je in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand. De bestaansmiddelen moeten niet noodzakelijk de eigen middelen zijn van je EU-echtgenoot of partner, maar mogen ook afkomstig zijn van iemand anders.

Het is verweerster niet toegelaten de aanvraag automatisch te weigeren wanneer zij vaststelt dat het inkomen van de EU-partner lager zou liggen dan het leefloontarief.

Iedere aanvraag dient dossier per dossier te worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden per aanvraagdossier.

Verzoeker verwijst naar de bijlage 19ter die hij heeft ontvangen van verweerster m.b.t. de bij te brengen aanvraagdocumenten. (stuk 8)

M.b.t. de financiële stukken, wordt het volgende gevraagd van verzoeker om bij te brengen:

"Indien de ref. persoon beschikker is van voldoende bestaansmiddelen: inkomsten + lidmaatschap ziekenfonds van de ref. persoon. "

Verzoeker heeft conform de omschrijving van verwerende partij stukken bijgebracht omtrent de inkomsten van zijn partner, m.n. haar arbeidsovereenkomsten en loonfiches.

Thans luidt de motivering van verweerster als volgt:

[...]

Verweerster heeft een volledige foutieve lezing en invulling gegeven aan de bijgebrachte financiële stukken, nu uit de bijgebrachte contracten en loonfiches duidelijk volgt dat de referentiepersoon:

Uit haar tewerkstelling bij T. voldoende naar recht wordt bewezen dat zij beschikte over een nettoloon dat méér bedroeg dan het leefloon voor personen met gezinslast, waarnaar verweerster verwijst, immers:

Het arbeidscontract vermeldt duidelijk de arbeidsvoorwaarden: het uurloon van de referentiepersoon, dat zij werkzaam is onder een 32-uren regeling,... dat een ongetekend contract zou worden voorgelegd, doet geen afbreuk aan de echtheid van dit stuk, immers wordt op de loonfiches verwezen naar de datum van indiensttreding conform het arbeidscontract dat wordt bijgevoegd, naar het bruto-uurloon, naar het percentage van tewerkstelling, het minimumloon ad € 1.756,20 edm.

(stuk 9)

Uit de loonfiches die worden bijgebracht voor de maanden juni en juli volgt verder dat:

- *Loonfiche juni 2023: nettoloon van 1.776,30; (stuk 10)*

- *Loonfiches juli 2023: nettoloon van € 1.028,27, doch zulks omdat de referentiepersoon haar vakantiedagen diende op te nemen en de tewerkstelling werd beëindigd op 14.07.2023 om haar tewerkstelling in België aan te vatten; (stuk 11)*

Verzoeker brengt voor zoveel als nodig de loonfiches bij van de referentiepersoon sedert aanvang tewerkstelling bij T. , waaruit voldoende naar recht wordt aangetoond dat zij wel degelijk beschikte over voldoende bestaansmiddelen. (zie stuk 12- loonfiches februari t.e.m. mei 2023)

Immers mocht de referentiepersoon de volgende inkomsten genieten tijdens de maanden

Maart 2023: € 1.720,83

April 2023: € 1.724,90

Mei 2023: € 2.254,41

(stuk 12)

De loonfiche augustus 2023 ad € 409,04 bij S. (Interimcontract) heeft betrekking op de verloning van één week, m.n. van 07.08.2023 tot 13.08.2023 m.b.t. prestaties bij O. , zoals mag blijken uit de inhoud van de loonfiche.

(stuk 13)

De referentiepersoon is met ingang van 14.08.2023 via de werkgever O. zélf tewerkgesteld, zoals mag blijken uit de inhoud van de loonfiches vanaf augustus 2023, en niet langer op interim-basis.

Het loon dat de referentiepersoon via haar werkgever O. ontving voor de maand augustus, bestaat aldus uit één week interim-arbeid vanaf 07.08.2023 tot 13.08.2023 en vanaf 14.08.2023 tem 31.08.2023 ad € 1,304,25 van O. , hetzij een inkomen van 1.713,29 voor drie weken tewerkstelling...

Arbeidsovereenkomst O. en loonfiche augustus 2023:

Verzoeker verwijst naar de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon, waaruit duidelijk de arbeidsvoorwaarden volgen, m.n. een bruto-aanvangsloon van € 2.172,79, een 38-uren tewerkstelling,... (stuk 14)

Verder blijkt uit de loonfiche augustus 2023, dat de verloning ad € 1.304,25 slechts betrekking had op de période van 14.08.2023 t.e.m. 31.08.2023, en niet een volledige maand, zoals supra weergegeven.

Immers volgt uit de loonfiches augustus 2023 van de werkgever duidelijk de datum van indiensttreding, m.n. 14.08.2023, alsmede het aantal dagen aan geleverde prestaties, hetzij 13 dagen. (stuk 15)

De overweging van verweerder is niet correct en stemt niet overeen met de werkelijke financiële toestand van de referentiepersoon wanneer zij in haar weigeringsbeslissing stelt:

"Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1.304,25 is significant minder dan € 1.640,83 per maand, zijnde het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door art. 40ter van de wet van 15.12.1980. "

Verzoeker is van oordeel dat hij op basis van de bijgebrachte stukken voldoende naar recht heeft aangetoond dat de referentiepersoon wél voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld onder art. 40bis en naar recht aantoon dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Voor zoveel als nodig brengt verzoeker ter i 1 lustratie de loonfiches van de referentiepersoon bij voor de volledige maanden van tewerkstelling September, oktober en november 2023, waaruit voldoende naar recht wordt aangetoond dat zij over de nodige middelen beschikt in de zin van art. 4Qbis

September 2023: € 1.951,03 netto; (stuk 16)

Oktober 2023: € 1.941,43 netto; (stuk 17)

November 2023: € 2.113,36 netto (stuk 18)

Dat verzoeker bijkomend de stukken omtrent zijn eigen tewerkstelling, zijnde zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches, bijbrengt onder stuk 19, zodat voldoende naar recht is aangetoond dat in casu géén reden voorhanden is om te besluiten dat de referentiepersoon niet zou beschikken over de nodige bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. (stuk 19)

Dat verzoeker, rekening houdend met de door verweerder verzochte informatie, ervan mocht uitgaan dat de stukken die hij bijbracht, voldoende zouden zijn als bewijs.

Dat eveneens dient opgemerkt te worden dat, hoewel de lidstaten over soevereiniteit beschikken om voorwaarden te stellen aan hun gezinsherenigingsbeleid, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij het arrest van het Europees Hof van Justitie van 04 maart 2010 als antwoord op de

prejudiciële vraag van de R.v.St. (Nederland) van belang is (HvJ EU 4 maart 2010, nr. C-578/08, JV 2010/177, m.nt. Groenendijk (Rhimou Chakroun/Staatssecretaris van Justitie).

“Overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen ”

Dat gezinshereniging als de regel wordt gesteld, en dat de voorwaarden die hieraan verbonden worden restrictief dienen geïnterpreteerd te worden.

Het is verweerster bekend dat verzoeker zelf eveneens over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten geniet, zodat door verzoeker méér als voldoende het bewijs is geleverd doorheen zijn aanvragen dat geen risico bestaat in diens hoofde dat hij ten laste zal komen van het sociaal zekerheidstelsel, de ratio legis achter de voorwaarden om over toereikende inkomsten te beschikken...

Dat verweerster het artikel 40bis miskent door een foutieve invulling en interpretatie te geven aan de voorgelegde bewijsstukken, en hierdoor ook het legaliteitsbeginsel geschonden is nu zij in haar motivering aanhaalt dat niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40bis Vreemdelingenwet terwijl verzoeker tegemoetkomt aan de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging om het nettoinkomen van de referentiepersoon aan te tonen.

Meer nog, zoals supra bepaald, is door Europese rechtspraak geponeerd om een restrictieve interpretatie te geven aan de voorwaarden die de gezinshereniging beperken.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending materiële motiveringsplicht:

Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht.

Dat artikel 62 en de materiële motiveringsplicht vereisen dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt.

Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden;

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratiefdossier.[16] De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.[17] Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.[18]... ”

De motivering van verweerster strookt niet met de feitelijke realiteit, zoals supra reeds uiteengezet inzake de invulling van de bijgebrachte loonfiches en raming van het gemiddeld maandinkomen van de referentiepersoon, door rekening te houden met een loonfiche waarin slechts rekening wordt gehouden met een tewerkstelling van 14.08 tot 31.08, terwijl er uit de dossierstukken volgt dat tevens bij dezelfde werkgever, weliswaar onder interim-contract, tevens een inkomen werd genoten van 07.08.2023 tot 13.08.2023.

Een weigering gesteund op foutieve motieven strookt niet met de hogere belangen, m.n. het recht op gezins- en privéleven.

Het middel is gegrond.”

2.2. Niettegenstaande zij daartoe op regelmatige wijze werd uitgenodigd, heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Het wordt niet betwist dat de referentiepersoon in het Rijk verblijft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij overeenkomstig artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet thans het bewijs moet leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De verwerende partij is van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon op heden over de nodige bestaansmiddelen beschikt. Zij gaat bij haar beoordeling uit van een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1304,25 en leidt dit af uit de voorgelegde stukken met betrekking tot de huidige tewerkstelling van de referentiepersoon bij O., namelijk de arbeidsovereenkomst met O. en bijbehorende loonfiche voor augustus 2023. Zij stelt dat de voorgelegde gegevens betreffende de tewerkstellingen bij T. en S. niet mee in overweging genomen kunnen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen aangezien ze niet langer actueel zijn. Ter zake wijst zij erop dat de tewerkstelling bij T. werd beëindigd op 14 juli 2023 en dat de tewerkstelling als uitzendkracht bij S. werd stopgezet op 11 augustus 2023. Zij stelt vast dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon significant minder is dan € 1640,83 per maand, zijnde het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, waarna zij overgaat tot een behoefteanalyse en concludeert dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en haar partner in het levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker brengt daar tegenin dat deze motivering niet strookt met de feitelijke realiteit inzake de invulling van de bijgebrachte loonfiches en raming van het gemiddeld maandinkomen van de referentiepersoon. Hij hekelt dat de verwerende partij enkel rekening houdt met het inkomen dat blijkt uit de loonfiche van O. van augustus 2023, hetgeen enkel gaat over de tewerkstelling van 14 augustus tot 31 augustus 2023. Hij wijst enerzijds op dat uit de dossierstukken volgt dat de referentiepersoon in dezelfde maand bij dezelfde werkgever O. was tewerkgesteld van 7 tot 13 augustus, weliswaar onder interim-contract via werkgever S., waarna zij met ingang van 14 augustus 2023 via de werkgever O. zelf tewerkgesteld werd. Het loon dat de referentiepersoon via haar werkgever O. ontving voor de maand augustus, bestaat aldus uit één week interim-arbeid vanaf 7 augustus 2023 tot 13 augustus 2023, zijnde €409,04, en twee weken rechtstreekse arbeid bij O. vanaf 14 augustus 2023 tot en met 31 augustus 2023, zijnde €1.304,25, hetzij een inkomen van €1.713,29 voor drie weken tewerkstelling. Anderzijds wijst verzoeker op het feit dat de indiensttreding bij O. plaatsvond op 14 augustus 2023 en de loonfiche dus niet de volledige maand omvat, en verwijst hij naar de voorgelegde arbeidsovereenkomst met O., waaruit duidelijk de arbeidsvoorwaarden volgen, zoals het bruto-aanvangsloon. Ter illustratie legt hij bij zijn verzoekschrift ook de loonfiches van O. voor van de maanden september, oktober en november 2023, waaruit wel het nettoloon voor een volledige maand blijkt, dat minimaal €1.9941,43 bedroeg. Tot slot hekelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de voorgelegde stukken inzake de tewerkstelling van de referentiepersoon bij T. waaruit voldoende blijkt dat zij

ook voorafgaand aan augustus 2023 beschikte over een nettoloon dat méér bedroeg dan het leefloon voor personen met gezinslast. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet miskent door een volledige foutieve lezing en invulling te geven aan de bijgebrachte financiële stukken, nu uit de bijgebrachte contracten en loonfiches duidelijk volgt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat uit de in het kader van de aanvraag door hem voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon van 7 augustus 2023 tot en met 11 augustus 2023 prestaties als uitzendkracht verrichte bij O. via de werkgever S., waarna zij vanaf 14 augustus 2023 rechtstreeks bij O. in dienst trad. Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct en kennelijk onredelijk heeft beoordeeld door uit te gaan van een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1304,25 zonder rekening te houden met het loon van €409,04 uit de tewerkstelling bij S., omdat deze tewerkstelling niet langer actueel zou zijn. Zij gaat er immers aan voorbij dat dit loon werd verkregen in het kader van uitzendarbeid, voor prestaties verricht bij hetzelfde bedrijf waar de referentiepersoon een week later – en in dezelfde maand - rechtstreeks in dienst trad en waarvan de verwerende partij wel het loon in aanmerking neemt. Bovendien blijkt uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst dat de referentiepersoon bij en door O. werd tewerkgesteld vanaf 14 augustus 2023 en dat het aanvangsloon is vastgesteld op €2.472,79 bruto per maand. De verwerende partij moest er zich dus van bewust zijn dat de voorgelegde loonfiche van augustus 2023 niet een volledig maandinkomen weergeeft. Gelet op het voorgaande, en aangezien bij het nemen van de bestreden beslissing op 20 december 2023 melding wordt gemaakt van de “huidige tewerkstelling van de referentiepersoon bij O.” en niet wordt betwist dat de referentiepersoon minstens op dat moment nog aan het werk was bij O. kon de verwerende partij niet verwijzen naar een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1304,25 zonder de inhoud van de voorgelegde stukken te miskennen. Een en ander wordt overigens -ten overvloede- bevestigd middels de stukken die verzoeker thans voorlegt en waaruit voor de maanden september, oktober en november 2023 het nettoloon voor een volledige maand minimaal €1.9941,43 bedroeg.

Uit het voorgaande blijkt dat het motief dat het gemiddeld maandinkomen van €1304,25 significant minder is dan € 1640,83 per maand, zijnde het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, niet uitgaat van een correcte beoordeling van de voorgelegde stukken. De materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet is geschonden.

2.4. De eerste twee middelen zijn in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS